

واحد فرهنگی و روابط عمومی معاونت دانشجویی و فرهنگی اقدام به برگزاری **سومین دوره مسابقه اینترنتی و پیامکی** نموده است. لذا به اطلاع شما عزیزان می‌رساند، فقط با پاسخ به پنج سؤال می‌توانید از جوایز بهره‌مند گردید.

زمان شروع مسابقه شماره 3: شنبه 1393/4/7

زمان پایان مسابقه شماره 3: ساعت 12 روز چهارشنبه 1393/4/11

عزیزان می‌توانند پس از مطالعه متن ذیل، پاسخ سؤالات را به سامانه پیام کوتاه **10007312220995** ارسال نمایند.

نکته مهم: لطفاً عدد گزینه صحیح، بدون هیچ نکته اضافی مانند نمونه مقابل از

"چپ به راست" ارسال نمایید. 23212

سخنان حضرت آیت ا... بهجت در خصوص امام زمان (عج)

در این مطلب قطره‌ای از دریای معرفت ناب بزرگمرد تاریخ تشیع، حضرت آیه‌الله العظمی بهجت را نسبت به امام زمان (عج)، از باب تبرک و به امید آنکه چراغ راه و مایه عمل ما باشد، به حضورتان تقدیم می‌کنیم :

— بهترین کار برای به هلاکت نیفتادن در آخرالزمان، دعای فرج امام زمان (عج) است؛ البته دعایی که در همه اعمال ما اثر بگذارد. قطعاً اگر کسانی در دعا جدی و راستگو باشند، مبصراتی (دیدنی‌هایی) خواهند داشت. باید دعا را با شرایط آن خواند و «توبه از گناهان» از جمله شرایط دعا است.

— ابتلائات شیعه امروز بسیار زیاد است. از ظلم و ستم و بلا و فشاری که بر سر اسلام و مسلمانان به خصوص اهل ایمان می‌آید، کارد به استخوان رسیده است. بیماری‌های مختلف و

حوادث زیاد شده است. باید در مشاهد مشرفه و مواقف مهمه برای رفع ابتلائات شیعه دعا کرد و تضرع نمود. ما باید از همه بخواهیم که متوسل شوند و دعا کنند و تضرع نمایند تا بلکه فرجی حاصل شود. دعای فرج اگر موجب فرج عمومی نشود برای دعا کننده موجب فرج خواهد بود. إن شاء الله چنانچه در بعضی از روایات آمده: «دعا کنید که در آن فرج شماست». برخی از مردم به مرحوم آقای شیخ حسنعلی تهرانی متوسل می شدند و نتیجه می گرفتند ولی متوجه امام عصر (عج) نیستند. ما باید به بیش از اینها به امام عصر (عج) متوسل باشیم تا نتیجه بگیریم. اگر اهل ایمان، پناهگاه حقیقی خود حضرت صاحب (عج) را بشناسد و به آن پناه برند امکان ندارد که از آن ناحیه مورد عنایت واقع نشوند.

— از مهم ترین دعاها، دعای فرج امام زمان (عج) است. همه مشکلات مردم و حکومتها از غیبت آن حضرت است. برای رفع مشکلات اجتماعی و حوائج مردم باید همان طوری دعا کرد که انسان برای رفع مشکل خودش دعا می کند. دعا اگر دعا باشد تأثیر خواهد کرد»

آیات بعد مشخصات پرهیزکاران را مشخص و معین کرده است:

"الذین یؤمنون بالغیب و یقیمون الصلوه و مما رزقنا هم ینفقون"

"متقیان و پرهیزکاران کسانی هستند که ایمان دارند و باور کرده اند که این جهان دارای جان و روحی است و ظاهر عالم باطنی دارد. بوجود خداوند، عالم لاهوت، جبروت و ملکوت ایمان دارند به وجود ارواح و روانهای گذشتگان و فرشتگان و موجوداتی که از دید انسانها غایب هستند. پرهیزکاران کسانی هستند که نماز و دعا می خوانند و به غیب توجه می کنند و چون ایمان به غیب دارند می کوشند تا با غیب عالم و جان جهان ارتباط برقرار کنند، که "الذین یؤمنون بالغیب و یقیمون الصلوه"

از ظاهر آیه اینطور می فهمیم که این ایمان به غیب هنوز ایمان و باوری در حدود علم الیقین است و در پله و مرحله اول ایمان و باور می باشد، لذا نماز می خوانند تا به مرتبه عین الیقین برسند و پرده از جلو دیدگانشان کنار رود و آنچه را که قبلاً "باور کرده اند ببینند. دیدن غیب و فرشتگان و روانها و عالم پس از مرگ و بهشت و دوزخ قبل از آنکه تحول پیدا کنیم و به آن عالم برویم مقام "عین الیقین" و معرفت محسوس و مشاهده ای و تجربی و ایمانی است. پس معرفت پرهیزکارانی که به غیب ایمان دارند در حد علم الیقین است که با خواندن نماز به عین الیقین تبدیل می شود و ایمانشان قویتر می گردد.

اگر شما از راه مطالعه قرآن و شنیدن روایات ائمه اطهار ایمان داشته باشید جزء پرهیزکاران هستید، البته به شرط این که سایر ابعاد پرهیزکاری را داشته باشید. ولی انسان به ایمانی در مرتبه علم الیقین قانع نیست یعنی اگر از زبان قرآن می شنود که عالم غیبی هست و فرشتگان و عالم ملکوت وجود دارد، میل دارد این عوالم را ببیند و حس و تجربه و آزمایش کند تا به مرتبه عین الیقین و ایمان حسی و اعتقاد تجربی برسد. قرآن می فرماید از نشانه ها و علائم پرهیزکاران اینست که به غیب ایمان دارند و برای تقویت آن نماز می خوانند تا به معرفت کاملتری برسند. "و مما رزقناهم ینفقون" یکی دیگر از ابعاد تقوی چنانکه در قرآن آمده، انفاق در راه خدا از آنچه که او به عنوان روزی عنایت فرموده، می باشد. پرهیزکاران ایمان به غیب دارند و نماز می خوانند و از آنچه که خداوند به عنوان روزی به ایشان عنایت فرموده انفاق می کنند. از نظر خدا خدمت به خلق و پرداخت مالیات، سه مرحله برای پیروان اسلام مقرر شده است.

مرحله اول پرداخت مالیاتهای واجب مثل خمس و زکات است که می باید طبق قانون اسلام مالیاتی مقرر از آنچه خدا به شما عطا کرده به فقرا و مستمندان و یا دولت پرداخت کنید. مرحله

دوم انفاق است به این معنی که شما بقدر رفع احتیاج و نیازهای شخصی برای خود نگهداری و اضافه مال دنیا را در راه خداوند به دیگران ببخشی.

بعد مرحله ایثار است که شما از آنچه داری خودت استفاده نکنی و همه را به دیگران عطا کنی. مثلا شما از مال حلال غذائی پخته ای و می خواهی استفاده کنی، بقدر رفع احتیاج خود، مصرف و بقیه را در راه خدا به فقرا و مستمندان می دهی، این انفاق است که گفتیم مرتبه دوم بذل و بخشش است. "و مما رزقنا هم ینفقون."

پرهیزکاران از آنچه خداوند به ایشان عطا فرموده به اندازه رفع احتیاج استفاده می کنند و بقیه را در راه خدا می بخشند. انفاق تنها شامل مسائل مادی و اقتصادی نیست، در این آیه از آنچه خداوند عطا و عنایت کرده به عنوان روزی سخن رفته است، مال و وقت و دانش، نیروی جسمی و هنر و غیره و آنچه عطا فرموده است روزی می باشد. اما مرحله ایثار اینست که غذای تهیه شده را به فقرا و نیازمندان می بخشی و خودت هیچ استفاده ای نمی کنی.

"و یؤثرون به اموالهم و انفسهم خصاصا" "ایثار می کنند از اموال و جانشان مخصوصا." بعد اول پرهیزکاری ایمان به غیب، بعد دوم نماز و دعا و کوشش برای ارتباط با غیب، بعد سوم انفاق و بعد چهارم ایثار است.

پرهیزکاری ابعاد دیگری نیز دارد. "ولذین بما انزل الیک و ما انزل من قبلک" پرهیزکاران کسانی هستند که به آنچه بر پیامبر اسلام و انبیاء قبل از ایشان نازل شده ایمان دارند. پس بعد دیگر تقوی و پرهیزکاری، ایمان و باور داشتن احکام و تعالیمی است که بر پیغمبر اسلام و پیامبران گذشته نازل شده است. پس پرهیزکار به وحدت ادیان معتقد است و همه کتب و رسل انبیاء گذشته را از جانب خدای متعال می داند.

بعد دیگر تقوی و پرهیزکاری ایمان به عالم پس از مرگ، بقا روح بعد از مرگ و ایمان به روز رستاخیز و حساب است که قرآن در آیه بعد می فرماید:

"و بالاخره هم یوقنون" "آنها به روز بازپسین و آخرت یقین دارند."

اینها ابعاد یک فرد پرهیزکار بود و قرآن می فرماید فردی که دارای چنین صفات و مشخصات پرهیزکاری است، باید هدایت شود و یا اینکه هدایت می شود. و امام یا المهدی شخصی را که دارای صفات پرهیزکاران است هدایت می کند.

"اولئک علی هدی من ربهم و اولئک هم المفلحون" آن کسانی که دارای همه ابعاد تقوی هستند یک راهنمایی و هدیه یا هدایتی نزد پروردگارشان خواهند داشت و چون آن را از پروردگار دریافت کنند، آنوقت رستگار هستند و اهل نجات و فلاح و رستگاری می باشند.

در اینجا برای افراد ظاهر بین سوالی مطرح است: کسی که به غیب ایمان دارد و نماز می خواند و به آنچه که پیامبر اسلام و سایر انبیاء قبل از ایشان نازل شده و نیز به روز جزا ایمان دارد، مگر هنوز هدایت نشده است، که باید به دست المهدی یا امام یا هادی دوران و یا پروردگار دانای توانا هدایت شود؟ این انسان پرهیزکار با این همه تقوی چه کسری دارد که باید احتیاج به هدایت داشته باشد؟

علمای ربانی می فرماید: هدایت بر دو نوع است.

هدایت به عنوان ارأئه طریق.

هدایت به عنوان ایصال به مطلوب.

برای روشن شدن این دو مرحله و یا این دو نوع هدایت مثالی می‌زنیم: شما می‌خواهید به منزل دوستتان بروید، از شخصی آدرس منزل او را می‌پرسید و او به شما نشانی می‌دهد یعنی ارائه‌ی طریق می‌کند و می‌گوید: مکتب روحی و تطهیر اخلاقی وحدت نوین جهانی: جاده‌ی دماوند، ابتدای منطقه تهرانپارس - خیابان صد و پنچ - خیابان صد و ده شرقی پلاک چهل و یک.

تا اینجا او شما را راهنمایی کرده و راه را به شما نشان داده است که این راهنمایی و هدایت را ارائه‌ی طریق می‌گویند. اما یک وقت آدرس را می‌پرسی و او ارائه‌ی طریق میکند و علاوه بر آن خودش همراهت می‌آید و می‌گوید اینجا سالن وحدت نوین جهانی است.

این راهنمایی که شخص راهنما جلوبیفتد و کوچه به کوچه ببرد تا شما را به مقصود برساند، هدایت ایصال به مطلوب نامیده می‌شود. یک فرد پرهیزکار بوسیله‌ی پیامبران و قرآن از هدایت نوع اول که ارائه‌ی طریق باشد برخوردار شده است و فهمیده که غیبی هست و باید نماز بخواند تا با غیب مربوط شود و به آخرت یقین آورده.

یک فرد پرهیزکار فهمیده است که کار انبیاء گذشته بجا بوده و وحدت ادیان صحیح است. یک پرهیزکار سطح معرفتش آنقدر بالا رفته که می‌داند روزی، روزانه حواله می‌شود و روزی هیچکس برای ده سال بعد حواله نشده و چون نمی‌داند که فردا زنده است یا خیر، صرفه جوئی نمی‌کند. پرهیزکار می‌داند که عالم تشکیلاتی مثل اداره دارد و هر روز در جای خود به حساب می‌آید، پس نسبت به خداوند بدبین نیست و خدا را غافل نمی‌داند و بی‌توکل نیست و می‌داند که خودش آموزش را اداره نمی‌کند، بلکه خدا در امور صاحب اختیار است. پس به غیبايماندارد. اما این شخص پرهیزکار بوسیله‌ی کتب انبیا و زبان بزرگان و راهنمایان دین هدایت شده است و می‌بایست ایصال به مطلوب نصیب او شود و احتیاج به امام و رهنمون و رهنما و هادی و مهدی دارد،

تا آن راهنما و امام دستش را بگیرد و به خانه محبوب راهنمائی کند و او را به مقصود برساند. ایصال به مطلوب وصل شدن و رسیدن به محبوب و معبود است. مهدی چون خانه معشوق را بلد است سر راه می ایستد و عشاق و پرهیزکاران و مؤمنین و متقین را که آمادگی رسیدن به خانه معشوق را دارند به خانه معبود می رساند.

البته آنها باید از رهنما و مهدی پیروی کنند و دستوراتش را بکار بندند تا به معشوق برسند. شما آدرس مکتب روحی وحدت را از دوستی پرسیده اید و او می خواهد شما را به تالار وحدت نوین جهانی برساند، آیا نمی باید در طی راه از او اطاعت کنید، تسلیم او باشید و مثل یک شیعه پیرو او باشید؟ اگر او گفت باید از خیابان بالایی برویم و شما تمرد کردی معلوم است که احتیاج به راهنما نداری.

ترسم نرسی به کعبه ای اعرابی کاینر هکته میرو بی بهتر کستاناست

مهدویت نوعی

در منطق دین دو نوع مهدویت داریم یکی مهدویت نوعی و عام یا عمومی و دیگری مهدویت الهی خاص و مطلقه. شما به یک فرد برخورد می کنید که ادعا دارد هدایت شده و به مطلوب رسیده و از غیب آگاه است گروهی را جذب کرده، امام آنها شده و آن گروه را راهنمائی می کند که به مقصود و مطلوب برساند. این آدم مهدی از نوع مهدویت عامه و نوعی است و مهدی موعود و مصلح جهان نیست.

از زمان خاتم الانبیاء پیغمبر اسلام دوران مهدویت نوعی شروع شده و ادامه یافته است. دوران مهدویت نوعی تا ظهور کلی حضرت مهدی صاحب الامر ادامه دارد. از زمان پیغمبر اسلام تا کنون افراد بسیاری بوده اند که با عمل کردن به احکام اسلام و اجرای قوانین قرآن و تعالیم انبیا عظام

دارای مقام تقوی شده اند و از جانب خداوند و به قدرت و عنایت او به پشت پرده غیب راه یافته اند و به مقام فلاح و رستگاری رسیده اند و دارای مقام مهدویت شده اند مأموریت یافته اند که عاشقان حقیقت را رهنما باشند و دست آنها را بگیرند و به مطلوب و مقصود برسانند.

همه عارفان و مرشدان طریقت و آنها که از طریق شریعت محمدی به مقام تقوی و هدایت رسیده اند مهدی نوعی هستند. معنای ولایت فقیه که امروز در کشور جمهوری اسلامی ایران مطرح است با مسئله مهدویت تطبیق می کند. کسی که بر دیگران ولایت دارد باید مهدی و هدایت شده باشد و به پشت پرده غیب جهان راه پیدا کرده باشد و این مهدویت نوعی است.

مهدویت مطلقه یا مهدی موعود

در همه ادیان مسئله ظهور موعود غایب پیش بینی شده است همه انبیاء و اولیاء وعده داده اند که در آخر الزمان یعنی پایان خط انبیاء، شخصیتی الهی که دارای مقام ولایت مطلقه و رسالت الهیه باشد ظهور خواهد کرد و جهان را از دوئیت و نفاق به سوی صلح و وحدت رهنمون خواهد شد.

مهدی موعود در عصر خود مهدیان نوعی را جذب و متحد و تسلیم خواهد کرد و بر آنها غالب خواهد شد.

در هر دین و مذهبی مهدی موعود بنام و مشخصاتی خوانده می شود و همه پیروان ادیان در انتظار ظهور این قائم و راهنمای الهی هستند. مایقین داریم که هنوز این ظهور در جهان صورت نگرفته است و آنها که ادعای ولایت مطلقه و مهدویت کلیه کرده اند مدعیانی بیش نبوده اند که باید آنها را تکذیب کرد زیرا ادعایشان با دلیل توأم نبوده است و می بینیم که جهان روی صلح وحدت ندیده و بشریت متفرق هستند و کثرت به جای وحدت و یگانگی و همبستگی در جهان حکومت می کند. جهان بشریت در آتش نفاق و استعمار و استثمار می سوزد و ظلم و بیداد جای

عدل و داد را گرفته است همه ناراحت هستند و در انتظار منجی عالم بشریت دقیقه شماری می کنند.

آن روز نزدیک است که خداوند حی منان بر بشریت منت بگذارد و حقیقت جویان را از زلال معرفت سیراب و مستفیض فرماید، جهان را صلح و وحدت ببخشد و طبیب اعلم الهی برای معالجه بیماران بشریت قدم بر دیدگان همگان بگذارد، بکوشیم تا زمین را آماده قدم مصلح جهان بسازیم و خود را شایسته پیروی از آن امام بحق گردانیم.

تذکر : خوشبختانه همین روزها که این مقاله را تقریر می کردیم درباره مهدویت عامه و مهدویت خاصه درس می گفتیم کتابی زیر عنوان "یاد نامه استاد شهید مرتضی مطهری" که زیر نظر استاد و دانشمند محترم دکتر سید عبدالکریم سروش تهیه شده و از سوی سازمان انتشارات و آموزش انقلاب اسلامی به مدیریت برادر عزیزمان آقای علی محمدی اردهالی انتشار یافته است به مقاله ای برخورد کردیم زیر عنوان "رساله لب الباب در سیر و سلوک اولی الالباب" از تراوشات علامه فقید عارف بالله شخصیت روحانی بی نظیر معاصر شادروان استاد سید محمد حسین طباطبائی صاحب "تفسیر المیزان" که با مقدمه و کوشش عارف وارسته اقا سید محمد حسین حسینی تهرانی تدوین گردیده است . در صفحه دویست و چهل و چهار این کتاب و در بند بیست و یک این رساله درباره ولایت عامه و خاصه یا مهدویت عامه و خاصه نوعیه و مطلقه چنین آمده است:

"شیخ و استاد و آن بردو نوع است. استاد عام و استاد خاص. استاد عام آنست که به خصوصه مامور به هدایت نباشد و رجوع به او از باب مراجعه به اهل خبره و در تحت عموم "فاسئلوا اهل الذکران کنتم لا تعلمون" بوده باشد و لزوم رجوع به استاد عام فقط در ابتدای سیر و سلوک است و وقتی که سالک مشرف به مشاهدات و تجلیات صفاتی و ذاتیه شد دیگر همراهی او لازم نیست.

اما استاد خاص آن است که به خصوصه منصوص به ارشاد و هدایت است و آن رسول خدا و خلفای خاصه حقه او هستند و سالک را در هیچ حالی از احوال از مرافقت و همراهی استاد خاص گریزی نیست اگر چه به وطن مقصود رسیده باشد. البته مراد همان مرافقت باطنی امام است با سالک نه همراهی و مصاحبت در مقام ظاهر چون واقعیت و حقیقت امام همان مقام نورانیت اوست که سلطه بر جهان و جهانیان دارد.

اما بدن عنصری او گر چه آن نیز با سایر بدنها امتیاز دارد لکن آن منشاء اثر و متصرف در امور کائنات نیست و برای توضیح این نکته متذکر می گردد که آنچه در عالم خلقت تحقق می یابد منشاء آن صفات و اسماء الهیه است و حقیقت امام همان اسماء و صفات خداست. بنابراین اصل فرموده اند که چرخ عالم هستی و افلاک و همه کائنات بدست ما حرکت می کند و آنچه واقع شود باذن ما واقع می شود "بنا عرف الله بنا عبدالله".

بنابراین سالک در حال سیر در مراتب نورانیت امام علیه السلام سلوک می نماید و به هر درجه ای که صعود کند و در هر مرتبه ای که باشد امام علیه السلام آن مرتبه را حائز بوده و با سالک در آن درجه و مرتبه معیت دارد و هم چنین بعد از وصول نیز مرافقت امام لازمست چون اداب کشور لاهوت را نیز باید به سالک بیاموزد. بنابراین مرافقت امام در هر حال از شرائط مهمه بلکه از اهم شرایط سلوک است.

در اینجا نکاتی است بس دقیق که در بیان نیامده و فقط باید خود سالک بوسیله آن حقایق را دریابد محیی الدین عربی نزد استادی رفت و از کثرت ظلم عصیان فراوان شکایت نمود استاد فرمود: به خدای خود توجه کن سپس چندی بعد نزد استادی دیگر رفت و همچنان از بیداد و شیوع معاصی سخن گفت. استاد فرمود: "به نفس خود توجه کن" در این موقع ابن عربی گریه آغاز کرد و اختلاف پاسخها را از استاد جويا شد. استاد فرمود: "ای نور دیده جوابها یکی است او

تو را به رفیق دعوت کرد و من تو را به طریق دعوت می کنم " باری این داستان را برای آن آوردیم که دانسته شود، سیرالی الله منافاتی با سیر در مراتب اسماء و صفات الهیه که همان مقام امام است ندارد بلکه بسیار نزدیک است و بلکه حقا یکی است و در آن مرحله دوئیت یافت نمی شود بلکه هر چه هست نور احدیت است که نور خداست.

غایه الامر از آن نور به تعبیرات مختلفه سخن می رود گاهی به اسماء و صفات الهیه و گاهی به حقیقت یا نورانیت امام از آن تعبیر می کنند:

عبارات ناشتی و حسنک واحد و کلالیذا کالجمالیشر

اما استاد عام شناخه نمی شود مگر به مصاحبت و مرافقت با او در خلاء و ملاء تا بطور یقین برای سالک واقعیت یقین او دستگیر شود و ابداً" به ظهور خوارق عادات اطلاع بر مغیبات و اسرار و خواطر افراد بشر و عبور بر آب و آتش و طی الارض و الهواء و استحضار از آینده و گذشته و امثال این غرائب و عجائب نمی توان پی به وصول صاحبش برد، زیرا که اینها همه در مرتبه مکاشفه روحیه حاصل می شود و از آنجا تا سر حد وصول و کمال راه، بینهایت است و تا هنگامیکه در استاد تجلیات ذاتیه ربانیه پیدا نشود استاد نیست و به مجرد تجلیات صفاتی هو اسمائ یهنمی توان اکتفا کرد و آنها را کاشف از وصول و کمال دانست.

منظور از تجلی صفاتی آنست که سالک صفت خدا را در خود مشاهده کند و علم یا قدرت و یا حیات خود را حیات و علم و قدرت خدا ببیند. مثلاً" چیزی را که می شنود ادراک کند که خدا شنیده.

و او سمیع است و چیزی را که می بیند، ادراک کند که خدا دیده.

و او بصیر است و یا در جهان علم را منحصر به خداوند کند و علم هر موجودی را مستند به علم او بلکه نفس علم او مشاهده کند.

مراد از تجلی اسمائی آن است که، صفات خدا را که مستند به ذات او هستند در خود مشاهده کند (مثل قائم، سمیع، بصیر، حی و قدیر و امثال اینها). مثلاً "ببیند که علیم در عالم یکی است و او خدای متعال است و دگر خود را در مقابل او علیم نبیند، بلکه علیم بودن او عین علیم بودن خداست، یا ادراک کند که حی و زنده یکی است و او خداست و خود او اصلاً زنده نیست بلکه زنده خداست و بس.

بالاخره وجدان کند که "لیس القدیر و العلیم و الحی الالهوتعالی و تقدس" البته ممکن است تجلی اسمائی در خصوص بعضی از اسما الهیه صورت گیرد و هیچ ملازمه ای در بین نیست که چون در سالک یکی یا دو اسم تجلی کرد حتما باید بقیه اسماء تجلی کند.

اما تجلی ذاتی آن است که ذات مقدس حضرت باریتعالی در سالک تجلی نماید. و آن وقتی حاصل می شود که سالک از اسم و رسم گذشته باشد و به عبارت دیگر بکلی خود را گم کرده و اثری در عالم وجود، از خود نیابد و خود و خودیت خود را به خاک نسیان سپرده باشد.

"و لیس هناک الا الله" در این موقع دیگر ضلال و گمراهی برای چنین شخصی متصور نخواهد بود زیرا تا ذره ای از هستی در سالک باقیست هنوز طمع شیطان از او قطع نشده است، و امید اضلال و اغوای او را دارد. ولی وقتی که به الله تبارک و تعالی سالک بساط خودیت و شخصیت را در هم پیچید و قدم در عالم لاهوت نهاد و در حرم خدا وارد شد، لباس حرم در بر کرد و به تجلیات ذاتیه ربانیه مشرف آمد، شیطان دندان طمع را از او کنده و در حسرت می نشیند. استاد عام باید بدین مرتبه از کمال برسد والا به هر کسی نتوان سر سپرد و مطیع و منقاد گشت.

سؤالات مسابقه

سؤال اول لزوم رجوع به استاد عام از نظر استاد مطهری.....

1) مأمور به هدایت نباشد و از باب مراجعه به اهل خبره باشد.

2) لزوم رجوع به استاد عام فقط در ابتدای سیر و سلوک باشد.

3) هر دو مورد.

سؤال دوم مهدی نوعی شامل چه کسانی نمی باشد؟

1) همه عارفان و مرشدان طریقت و شریعت محمدی و همان ولایت فقیه

2) ولایت فقیه در کشور ما

3) مدعیان به مهدویت

سؤال سوم هدایت ایصال به مطلوب چیست؟

1) همان هدایت ارائه طریق است.

2) یعنی وصل شدن و رسیدن به محبوب و معبود است.

3) یعنی نشان دادن راه رسیدن به معشوق است.

سؤال چهارم) سه مرحله خدمت به خلق و پرداخت مالیات را نام ببرید:

1) مالیات - ایثار - انفاق

2) انفاق - ایثار - مالیات

3) پرداخت خمس و زکات - انفاق - ایثار

.....

سؤال پنجم) مرحله اول ایمان و باور..... است و با نماز به مرتبه ی..... می رسند،

یعنی پرده از جلوی دیدگانشان کنار می رود.

1) علم الیقین - عین الیقین

2) عین الیقین - علم الیقین

3) عین الیقین - دیدن غیب ها